

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatonk
Zradny je.

Za staw sprócny
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njech ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty

Z njebjes mana
Njech ći khmana
Žiwnosć je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Serbiske njeđzelske łopjeno

W Budyschinje

9. dezembra 1934

Bauzen

2. njeđzela adventa.

Mat. 3, 1—10.

Dženka hwjećimny drugi advent. Adventski čas je čas pschihotowanja. Kał so hižo ruzny sapocznu hibacž, so bychu wischelate pschihotowanja na lube hodowne dny činile. Ale tak hušto so pschi wschēm swontownym pschihotowanju na to snutskowne pschihotowanje sapomni! Kał mohła so ta wježela hodowna powěsć se sradowanjom pschijecž, hdžež w tym adventskim času tež jónkrócž njerěka:

„Kał powitam ja tebe,
Mój Ješu, najlubshi!“

Pschihotujće pucž tomu Knjesej! I tutym napominanom stupi dženka tón khtutny předač Jan w pusczinje nam napschecziwo, a jeho khtutne adventske předowanje wuklincži do satšahowazeho kudneho kłowa: „Ssetera je hižo drjewu ke forjenju pschitožena. Tohodla, kotrež drjewo dobry plód nje-pschinježe, budže porubane a do wohenja cziknjene.“ Wěsće dyrbi adventski čas wjekeły a nadžije a nadžije polny čas bycz, w kotrymž so hotujemy hodowneho hoscza a krala czescze powitacz, so by wón žebi wobydlenie w naschich wutrobach scžinił. Ale tutón čas tež naš dopomni na nasche hrěchi, kotrež so tajki wulki wopor Božej luboscze k naschemu jjednaniu a wumožanju žebi žadali, so wón kwojeho jenicžkeho křyna njeje pschepuschczil, ale je jeho sa naš wschitkich podał. Tak czehnje so psches zyły adventski čas khtutny smk. Dyrbimny so na tym džiwacz? Ně, jenož tón móže kwojemu njebjestemu kralej i wjekełoczu napschecziwo hicž, kiž je spósnal tak wón tutoho wumožnika trjeba a kiž je so toho pschichodneho hněwa Božeho nastrožil. Tuž dha, jedže-li adventski čas sa naš jedyn požohnowaný pschihotowanški čas bycz, dha dyrbi wěrna pokuta a wobnowjenje nascheje wutrobny našcha najwážnišcha staroscž bycz. Dajmy tohodla adventske

napominanje na plódnu rolu nascheje wutrobny padncž: S khtutnosću, o człowike džeczi, pschihotujće kwoje wutrobny.

1.

Hladajće na khtutneho adventskeho předarja: To je Jan, wón kschćenil, kiž ma naschemu Knjesej a Sbožnikej přjedy hicž a pucž pschihotowacz. Wón je předarški hlóš w pusczinje, kiž na toho křyniškého pokasuje, kotryž sa nim pschińcz dyrbi a kiž budže se kwojatym duchom a i wohenjom kschćicž. We wschěch časach je našlednikow měl. Kóždy předač je adventski předač a ma tomu Knjesej pucž do wutrobow pschihotowacz. — Adventsny předarjo so wischitny misijonarojo, kiž do dalokich, njestrownych krajow czahaju, so bychu křepnym póhanam woczi wotewrjeli a tomu Knjesej k nim pucž srnali. Adventski předač je kóždy kschćezijan, kiž tych kwojich a kwojich bližšich Křystuža inacz nawuczi. Adventski předač je czi twoje khoroložo, haj móže jónu twoje křmjertne kožo bycz, pschetož to kame czi pschipowěda: „Hlaj, ja pschińdu bórny!“

Kał spodziwny muž Jan tola je! Wón njeposběhuje kwoj hlóš na měschczanskich hařach ani w templu, hdžež wjele luda hromadu pschińdže a jeho poželstwo křnjchecž móžesche, ně, we wotležanej krajnje, w pusczinje pschi Jordanje wón předuje! Wón nochže we kwojej nutrnosczi wot žaneho křwětného ropota molenny bycz, a jeho požlucharjo dyrbja wischu jemsku staroscž sadny so cziknjocz.

A tak jednorje wón so žiwi a wobleka! Njedyrbjało to naš móžnje wabicž, so bychmy so jednorje draščili a žiwili a i jednorym byđtom sa lubo brali! Kał wjele tola ta mčódžina wožebje na kražnu drařtu a drohu jedž hušto waži, so sa křudnych staršich, hdž na wopytanie pschińdu, nicžo wysche nimaju, czim mjenje sa křudnych a sa Bože kralestwo.

2.

Tohodla křnjchcže to khtutne adventske předowanje Jana: „Czińcže pokutu, njebjeske kralestwo je so pschibližalo.“ Nje-

bjeske kralestwo! Wono je móznische, hacz śwětne kralestwa, powołane, wschē ludy a kraje žebi podczijnycz. Wono do nje- bješ wjedze a czehnje, wono je kralestwo hnady a prawdy. Haj, to žu drohe a krašne kubla, kotrež nam Jan i tym nje- bjeskim kralestwom pschpowěda. Njeje tak: Lazarus bě pschēd Božim žudnym stolom tola lěpschi dnžli tón bohaty muž, pschetož tutomu pobrachowajche ta prawdoscz, kotraž pschēd Bohom płaczi.

We wutrobach žwojich wuczomnikow je Khrystuž žwoje kralestwo sałožil a jo rosčherik i mjeczom ducha, i mozu wěr- noščze a lubosče, a škóncžnje budža jemu wschē ludy i noho- maj ležeczi!

Tež i nam je pschischlo! Wono je wschudze tam, hdžež cžlowške džeczi po Božej woli cžinja, hdžež jich wschēdny khlēb i džatom i žebi bjeru a w dowěrjenju na Boha žwoju sta- rosč wotbudu a pokoj namataju, wschudze tam, hdžež hrěšni cžlowjekojo pod škizom Knjesa mēr pytaju a sacžuwaju, haj wschudze tam, hdžež cžlowjekojo na pošlednju hodžinu cža- taja — tam je wschudze njebjeske kralestwo, kotrež žo nam šnowa pschpowěda.

Alle chzemy džel na nim mēcz, dha mamy tež Janowe napominanje wobkedžbowacz: „Cžinčze pokutu!“ To rēta, my dnrbinu žo našich hrěchow kacž — žo našich hrěchow wu- inacz a žadanje wo wodacze hrěchow mēcz. Haj, pokutu cži- nicž, to je wotwobroczenje wot šwēta a pschiwobroczenje i Bohu. Nichto pak žebi njemyšli, hdž je jóntrócž pokutu cžinik, so je to došč. Nē, naš Luther chze, so by žnje žiwjenje žwojich wěrjaznych na semi štajna pokuta byla. Wšmi žebi tuto adventske napominanje i wutrobje; jeli so pak to cžinicž nochzeič, dha špomni hiščze

3.

na tu šhutnosč pschichodneho hnēwa!

Město Jerusalem a žnla židowška semja a wschōn wołol- ny kraj czehnješche won do puschiny. Janowe šłowo cžinješche tak móžny sacžischčž, so žo wschitzy žwojich hrěchow wušnachu a žo škchžicž dachu, so by njebjeske kralestwo jich bylo. — We našich cžaku wschēdne wjele šhrěšcha a tola žadny hrěch žo njedohladaja, žaneho žo wušnacž njewēdža, a wscho pola nich pschi štarým woštanje, žadny jenicžki hrěch njewotpožža. Woni žu kacž cži sarisejšzy a šaduzejšzy tam, kiž njepošlucha- chu na šhutne adventske předowanje Jana. Alle Jan žo nje- dašche mylicž. Kacž i hamorom biješche na te twjerde šamo- prawe wutroby, so by jich se sechernosče wubudžil. Alle woni žo njedachu wobrocžicž a škómdžichu tón hnady cžak. Hnēw Boži pschindze na nich a na tón wot nich sawjedženy lud.

Tym wschittim, kiž w sarisejškim duchu psches žiwjenje šhodža, budže tón Knjes nēhdy wotmołwicž: „Ja waš hiščze njejšym ženje špōnal, džicze precž wote mnje!“

Tak někotry móže Božu škeru sacžuwacz, hdž Bože žudny jeho potrjedža. Kacž lohzy móže tón Knjes ju pošbē- nycž a pschikōžicž, a tón šhtom twojeho žiwjenja pobicž! Njech je žo tež pschil se šelennymi kopjenami, šhto pomha, hdž žane plody na nim naroštke njejšu, kotrež tón njebjeski wi- nizar wot njeho wocžakowajche a na nim pytašche! Njepłodne šhtomy dnrbja žo do wohnja cžijnycž!

Tuž špomnčze na šhutnosč pschichodneho hnēwa! Tón šamy Khrystuž, kiž je nēhdy šhudny do našcheho cžēla pschi- šchol, so by njebjeske kralestwo nam pschinježk, a kotryž hišč- cze pschezo se šwojim duchom w šłowje a šakramentomaj tam sacžehnje, hdžež pokutna wēra jemu durje do wutroby wo- tewri: tón šamy tež na šónzu šwēta šažo pschindze we wulfej mozy a krašnosčzi, so by šud džeržak na wschittimi. Kacž dha

chzemy wobštacž, hdž po wašchju sarisejškich njepłodne šhto- my woštanjemy a plody toho ducha njepšchinješem, kotrež žu: lubošč, wješelosč, mēr, ščerpliwošč, lubošnosč, wēra, cžisťosč, pózcžiwosč!

Hiščze je adventski cžak. Tón Knjes je blisťo. Alle my njewēščze ani dnja ani hodžiny, w kotrež wón pschindze. Tohodla: „Š šhutnosčju, o cžlowške džeczi, pschihotujcze wa- šche wutroby!“ Šamjen.

Šlaj, Twój kral pschindze i Tebi!

Šwēcze, hlaj, Twój kral dže i tebi,
Mēra wječ a pomoznik!
Bójške šwětlo jeho debi,
Š njebješ pschindze Wumoznik.

Kac dha mamy pschihotowacz
Na Jesuža pschihad žo,
So pschi žebi móhli šchowacz
Tajkoh' Knjesa nadobnoh'?

Š hrěchami wscha womasana
Njepokutna wutroba.
Wšhak ša Božoh' Šsyna šhmana
Ša hndlo nje' hošpoda.

Njech žo hndom wotrubaja
Šrěcha džiwje hašy!
Šatroščze tež wobaraja,
Khrysteš šancž do wutroby.

Pschestrēcž i nohomaj jom' chzemy
Drašt šamoprawdosče.
W nješ my wobštacž njemōžemy,
Šdnž cžak hnady nimo je.

Šdžež pak i winy cžlowške džeczi
Pokoj i Bohom žadaju,
Tam tež šlōnzo hnady šwēczi,
Šacžeri wschu hrěchow cžmu.

Džowka žionska, tuž rjana,
Wšch žo, kral je po pucžu!
Špēwajo nētk hošanna,
Witaj jeho i radosčju.

B.

Adventske a hodowne naložki w Šafšej.

W bēhu lēta njeje žadny šwjedžen a žaneho šwjedženja cžak tak pošny wošebitnyh naložkow, kacž hodny. Še šelennym, i barbu nadžije, a mišym šwētkom někotryh šwēcžkow šapocž- nje žo cžak, kiž je do pschihada — a pschihad je advent — džēščža Jesuža. Tuto šwětlo bywa šylnišche a šylnišche, do- niž njebu luty bššchčž, w šotrymž žo šōžde lēto šnowa jewi džiw hodowneho šhtoma. Na Ššoch kralow šóncža žo pschi hašchazyh a došwēcženyh šwēcžkach šažo hodowny cžak. —

Šrēnjeho adventa šašwēcžimy na adventskim wēnzu abo na adventskim šwēcžniku, kotryž se šelennym wobwichmy, přē- nju šwēcžku. Šōždu dalšchu adventsku njedželu dalšchu šwēcž- ku. Adventske šatarnje, rjane a pižane, došuwaju žo w na- šchim cžaku i Rudnyh hōr dale do kraja. Wukas šafškeho bššopa, tute šatarnje, pēkne džēlo njesprōžniwých rukow rudnohōriškich, pschi šwjatocžnosčach wužiwacz, dopomha wē- scze tomu, so žo tuta rjana adventška šaprawa a pycha i Rudnyh hōr dale a bóle po kraju rosčheri. — Džiwna

wjelepruhata adventska hwěsda se swojim čerwjnym bljščjom je so rucže tež psches mjesy Němskeje rosschěrika. Pšched 80 lětami bu přenja tajka hwěsda tu we Lužicy, we Herrnhucze, šhotowjena, a to w roswučžowanju wo džěle Bratrowskeje gmejny. Některle ju fabrika hotuja. Do Rudnych hór dobudže so wona hižo pšched 20 lětami. Tam so praktičny Rudnohórsky wunamakali pšchihódniški twar tuteje hwěsdy: Šhotowichu hwěsdu s 18 pruhami, kotruž móžes hromadu štykac. Snaty Max Zeibig ju wukhawluje: „Je, jako by so Bethlehemska hwěsda w njej najrjeišcho po semsku pšchekraňka.“ — Stóncznye njesabudžny adventskeje protyki, kotrež džen wote dnja w šchuli a w domje šwjeřeluja maše a wulka džěczi, hdnž woňjeschko po woňjeschku woczinjaja. Něšto podobne so tež adventske čaňniki. Hody so tola tak prawje šwjedžen džěczi a tnych, kiž samóža so s džěczi tež džěczi wjeřelicž, řebi šahowawišchi wutrobu džěcžazu a wěřazu.

W někotrnych kóncžinach najčajeje Lužicy je šwj. Miklawšcha — 6. dezembra — tež dženka hišcže wořebity džen džěczi. Rano šahe hižo pšchepntuja džěczi wčipnje nohajny a čřije, hač njeje Miklawšch, „Rumpodichowy bratr“, we nožy nicžo nuts položil. Jabluka, worjehi, šokoladu Miklawšchowe kufki tym pěkny, pobožny, prut a wuhlo njepekny, njepekny! — S pšchezo wjetškej napiatosčzu a š potajnej bojoscžu woczafuja džěczi pšchihad Rumpodicha. Wschelake hróncžka a řlowčžka nam wo nim a wo džěcžoch doičž jewja. Rumpodich, tutón teptaty pšchecžel džěczi, tutón „bobak“ ša lóse džěczi, je šwjetscha pořlednja s tnych wořobow, kotrež w přjedawšchich čaňkach pola nař, wořebje pař w Rudnych horach, wořoko čahachu. W južnych kóncžinach Lužicy a w Rudnych horach so hišcže wořebite wařnja wukhowane. Šwjetscha so to hry a wobradženja, kotrež džěczi hrāja. Tak pšchihadža hišcže džěczi dženšniški džen w južnej Lužicy we adventskim čaňu „maše hodowne džěcžo“ — „s' kleene Christkindl“ — hdnž je so předy staršim pšchijewiško, ř džěcžom. Pola nař Sserbow řhodži, kaž wšchitny wěny, „Bože džěcžo“ do domow — a šwjetscha s nim tež Rumpodich, jeho řwěny wotročř.

Najwjazy wo ludownych šakšich hodownych hrach so Rudne hory šahowale. Tam čahachu něhny „jandželške řny“ — hač do noweho lěta — a „kralowške řny“ — šwjetscha wot řjoch kralow hač do řwěcžř Marije — po šawěnych wjeřkach a měřtach.

Hodowny duch wěje řdawna řem tež psches hodowne řerantki. 6. dezembra šapocžnje so w Annabergu Miklawšchowy řerant. Pořdžišcho řčěhuja w druhich měřtach hodowne a wořušchkowe řerantki — Christ-, Weihnachts- und Striezelmärkte — š popřanzowymi a hrājkowymi budami. Dženka hišcže řměja so na tebe na Drježdžanskim „wořušchkowym řerantku“ „řlowkowi“ — Pflaumentoffel — a řjedža tebi wjele řboža a wjeřela pšchinjescž. Řjenje je nam to naš řakški mořer Ludwig Richter je řwojeho čaňka šahowak.

W řěř pšchihadža do měřtow a do řřtow. Je čaň, so so wo řchmřek abo ředleřku pořtarajř. Tuto wařnje, řřtomny je řwěcžkami do řřtow a do Božich domow řajecž, njeje pař hišcže tak jara řtare, kaž to ludžo huřto mēnja. Šakle s lěta 1737 mamy je Šakškej najřaršchi dopokas ša hodowny řřtom. Še řitawy so piřche, šo tam ša řoždeho řwójbneho řřtomik je řwěcžkami řajichu. Goethe je řakški řřtom 1765 w řipřku ř přenjemu řařej wohladak. W Drježdžanach pšchiwjesechu 1807 wjetřchu hromadu řřtomow na hodowny řerant. Šakle

w 19. řřřtomu je so „hodowny řřtom“ daloko a řčěroko rosschěrik, tež pola nař Sserbow. Wbo řě řnadž tu tola předy?

Hodowny řraj kaž řadny řu Rudne hory. Řihdže w šakšim řraju — haj řměř řrje přajicž — w němřkim řraju njeřwjecža čřlowjekojo tak wutrobne, tak piřane, tak bohate, tak wřchelakore, tak řmňřkapořne, kaž w Rudnych horach. Kurt Arnold řindeisen je nam we řwojich hodownych wudžěřkach pořařak Rudne hory a řich džiwny bljščž a řich wořebite nařožki a řich řušarřki wliw. Řjeje ruma doičž, wřchē hodowne nařožki Rudnych hór wořřacž.

Na dořhich wjecžorach do hód tam pilnje wurěřuja, řěřja, twarja, rosmňřluja a wupřuhuja. Řatorřizu řrřbi wřcho hotowe řnyč. Řatorřizu řařwěcža „řwěcžku řatorřizny“. Nan řpěwa modlitwu. Pšchinjěřku „džewjecžoraki“ — das Neunerlei — na blido. W někto řařapnje a řwěcži a bljščžiči so wřchudžom hodowne řwětko: Hodowna hora — morwa abo řiwa — pyramida, wěža, kiž so wjerczi, řwěcžnik piřhi wjěřřche a peremett! W wřcho, řčtož so řiba, je kaž dužny, řčřicha a njeřpřčestawajny dužny ř džěřčzu w řřobiku. Š hubow „řadđerjow“ řřupa řym řadđerřkow. řornizny a jandželjo řčřelu řwoje čřopře řwětko s woňnow dořymneje nožy. Na wřřchinje je řřny řwjedžen ř wobradženjom. Wobradženje je w Rudnych horach, kaž tež řewak w Šakškej, pař Řatorřizu wjecžor pař Hodownicžku rano. Tu šakšincža hodowne řpěwy. Wořebje a s pořny pravom rad řpěwaja tam rudnohórřki řěřluřch: „Seit ist der heilige Ohnd, ihr Leit . . .“ W nim so řřbola řtare hodowne wařnja a nařožki. —

Najwjetřche řřřwiniřke řwjatocžnosčje řu „hodowne řřchē“ — Christmetten —, řny Sserbja přajimy řrje powřřřřtomnje: „Boža řož“. Tute řwjecža so tohorunja pař Hodownicžku rano pař Řatorřizu wjecžor. W měřtach lubuja wořebje „Hodowny wjecžor“ — Christvesper —, řčtož je s druhimi řřowami to řame, njeř tež je čaň tutny řwjatocžnosčřow a řich wutworjenje wřchelakory. Pšchi tym piřřaja huřto s wěřow, tak na piř. w Drježdžanach s Řřřřneje řřřwje. W Rudnych horach šapocžnu so tute řwjatocžnosčje řwjetscha w 6 hodžinach rano. Wone řu tam najřrejšche, řdžež řorřny se řwojimi řatarnjemi psches řož a řněř ř Božemu domej řhwataja, řdžež na wořtarniščřu pořařuja piřhi řapazny řwětko řtary hodownu řru. řdnž řemřchřjo piřhi řarřřim řčřřenju domoj řu, řřowja řich piřches wořna řornizny a jandželjo se řwětkom řwojich řwěcžřow. Doma w čřopřej řřřwi nařraja potom hodowny wořušchř piřhi řčalžny čřopřeho řoseja.

S wobradženjom a s hodownej Božej řřřřbu řu wřřřřtom dořřili wřřřřinu hodowneho čaňka. Džěczi wjeřela so řjes řtaročřřow řwojich řarow a hodowneho řřřřtomu, řarřřchi a řtari řu pař se řwojimi řmňřemi řařo hižo w pšchihodže, a přařřenje pšchidže, hač je nam řpořčřene, hišcže řas hody řobu řwjecžicž. Tamny nařpomnjeny rudnohórřki hodowny řěřluřch dořpěwaja tak:

„Ob mir Weihnachten wieder derlabn?

Wie Gott will, so geschah's!“

řaj, hodowny čaň lubošny, lubny, řřany čaň! Šřwjecžny nutřnje řobu řeho pšchihotowanřki adventřki čaň, šo řnyču našche hody řny řohnowane, řbožowne hody a řny řohnowani a řbožowni, wěřžo, šo ša nař, hdnž tu na řemi řany řwjazy njeřwjecžimy, pšchiddu wěcžne, řbožne hody.

Řo n. Ř. ř.

Wschelate s blišta a dalosa.

Budnjšin je meč hwoj wošebity džen. Se wišchěch koncjin běchu Eserbja do Budnjšina pschithwatali — na wulki herbski koncert, a s nimi Němzow wjele. Tak je byl tamny 28. november sđobom tež wošebity a wažny džen zylého herbskeho luda. Ludowe spěwy klincžachu psches polnej žurli Króny a do wutrowow. Buchu tež s wutrobny spěwane. Pschiklesta a pschinyšta je bylo wjele, najwjazny pak, jako małe holeczki s Huczinjanskeje schule pod wjednistwom k. wuczerja Jenki něžnje a lubošnje spěwachu herbske spěwny. Mōžnje ržesche pschiklest, žadajo hišchže něščto klyšhecž. Šchoda, so pschi wšchěm bohatym wopncže, kiž tam bē, tola jich hišchže wjazny njeje klyšchalo tutón koncert wošebje tež s mlōdžiny a — tež džēczi. Luboščž k macžernej rēczi a narodej by šo snowa šahorika. — Bndhny wjele pišacž a khwalicž mēli, kaž khōry tak solistku a solistu, kaž spěwarjow tak dirigentow a knjesa pschi klavěrje. Tola njech je tu toho doščž. Naspomnicž chžemy pak jene: pěkne počžescženje, kotrež šo našchemu herbskemu prózowarjej hudžbnemu mišchtrej Krawzej dosta pschi spocžatku koncerta. Wulki khōr a hobrška šhromadžisna a s nimaj herbski lud šo džakowasche mišchtrej Krawzej ja jeho wulke woporniwe džēlo. Jeho plōdy šu widomne. Jedny tež: tutón koncert pod wjednistwom mlōdeho dirigenty k. wuczerja Winarja. Wjednik herbskeho luda, k. wucžer Nejdō-Rakōj-džanski, kłomacžesche s krōtkimi kłowami tutón džak. Njech je mišchtrej Krawzej spožčene, hdnž tež jeho hłowa hižo dawno šlēbornobēla, hišchže dolho šo se herbskim ludom šobu wješelicž na herbskim spěwje, na herbskej hudžbje, kotrež je wobej s njewšchēdnej šwēru hajil a hišchže haji!

Šłowna herbska předaršta konferenza bē šo pōndželu 3. hōdownika w Eserbskim Domje šhromadžika, wuradžowasche wo prašchenjach našchich wošadow. Šo šawodnej modlitwje rosprawjesche tež hnydom pschedšynda, k. w. šarar Sarjeit, wo tym, šchtož bē šo po poščlednim šēndženju hačž šem štalo. Wo nowym šarjadowanju žyrkwje po krajinach, dekanatach atd. njehodži šo nētkle wjele pračicž. Druhe nadawti šu nufnišche. Wo herbskim seminarje, kotrnž je šam wjedl, mōžesche s wješelom pračicž, šo hišchže njeje ženje telto bohōkłowow w nim bylo kaž lēšča. Tuž mōžemy dobreje nadžije byčž. Pschi tym witašche k. kand. theol. Lašera, kotrnž nētkle šarške šastojništwo we Lupoji šastawa, s wutrobnyimi kłowami do konferency. Wošebje naspomni na to šwjedženjej, kotrež bēšchtej ša Nješwacžidlištu a Minašaklištu wošadu tak radoštnej: poščwječženje wobnowjeneje žyrkwje. — Wo šwjedženju we Nješwacžidle šu wišchizny nadrobnu rosprawy hižo tydženja tu w našchim kōpjenku čžitacž mōhli. — Wobej Božej domaj štej khētro doščladnje pschetwarjenaj a wobnowjenaj. Šo rosprawje pschedšydy jednachmy wo wšchelakich prašchenjach, tak wo tym, šo ma kōždy se herbskich duchownych šo šapikacž ja nutrnosčže, kotrež bēžnje w našchim kōpjenku na přēnim mēštnje wošjewjamy. Dale wo šastaranju se herbskimi Božimi šlužbami tych wošadow, kotrež wjazny herbskeho duchowneho nimaja; to šu Ketližny, Kotežny, Šuška a Wuješd. Šararjo šu šwōlniwi, pschecža dopjelnicž; wo poštawenje wēštho porjada mēle šo wošady pak šobu štaracž. — Bibliški pucžnik ja lēto 1935 je wošebity dnpf. Wōn wuńdže k hodam, a ja tuni pjenjes jōn doštanjecže. — Jednachmy tež wo podpjeranju našchich študowaznych. Še snate, šo je jim študium jenož smōžnje-

ne s wulkimi woporami štaršchich a šo tomu a tamnemu nochže doščahacž. Eserbska konferenza chže tohodla wobšchērnisho šrēdki, kotrež ma s Šakuboweho wotšawanja, ja podpjeru študowaznych naščecž a hišchže do hōd wjetschu šummu wuplacžicž. Namjet, kollektu ja podpjeranje herbskich študowaznych šberacž, njebu pschijaty, šchtož jich wēšče wjazny wobžaruje. S tutym by wošadnym wošebita mōžnosčž škicžena byla, šo šobu štaracž ša to, šo w herbskich wošadach herbsžny duchowni tež w pschichodže pschipowēdaja herbske Bože šłowo. Ale škladnosčž, pschipomōžny dar ja tutón nadawit zylého herbskeho luda škladowacž, je pak hjes toho štajnje daty: Towarštwo pomōžny pschijimuje štajnje dary a prošny wo tajke. Kōždy šarar budže rad šwōlniwny, tajke dary, kiž s wošady doštawa, dale wobštaracž. Potajkim škladnosčž a pucže tu šu. Šchtož tu pomha, došonia s jēnym dwoji škutk a dopjelnja s jēnym dwoju pschikšluschnosčž: ša Bože kraleštwo a ja šwōi narod. A škladnosčž a pucže, ša Bože kraleštwo a narod něščto čžinicž a psched wobēmaj šwoju pschikšluschnosčž dopjelnicž, šu tu tež hewat a šu kōždemu po šwojim date, niz najpoščlejš na psch. w pišmowštwoje, do šotrehož tež našche kōpieno „Womhaj Bōh“ škluscha: pišacž do njeho nastawki, rosprawy, powēšče, nutrnosčže — ššacacž a čžitacž kōpieno a šo ša dale rosichērenje štaracž —, niz wošobow dla, ale wēžny dla, Božeho kraleštwoa dla a našcheho naroda dla. A njemolmy šo: Pschihndu čžajny a hōdžiny, hdnž budže žel a čžežko kōždemu, šo šo njeje ša to štaracž; šo poštarawšchi ša to najšwērnisho, šo wōn, wona w Božim kraleštwoje tak w džaknej lubošči s woporniwej lubošču Šesufowej šjednocženaj, šo hinaš njemōžetaj. — Dajmy adventškemu čžajkej škutkowacž mjes nami a w nami, šo by byla nam we wutrobje wulka hōdowna luboščž.

Na pucž.

„Zylē šchescžijaništwo je tola jenož adventski čžaj; wērne hōdy pschihnu hake tam. Šchto by šo tola na to mōhl wješelicž, kaž džēczi!“
Rudolf Kōgel.

Pytaj w Knješownych knihach a čžitaj:

Sa 2. advent: 1. Kor. 11, 27: Njedostojny a tohodla winowaty. — Sa 10. dez.: 1. Kor. 11, 28: Pruhuj šo šam! — Sa 11. dez.: 1. Kor. 11, 29—30: Khutne ščžehwki. — Sa 12. dez.: 11, 31: Šsudž šo šam! — Sa 13. dez.: 11, 32: Šchto chže Bōh se šwojim khloštanjom. — Sa 14. dez.: 11, 33: Čžakajče jedny na druheho! — Sa 15. dez.: 12, 1—3: Šesuf Khryštuž tōn Knjes! — Sa 16. dez.: 12, 4: Wšchelakoščž a tola pschesjednosčž! —

Tutón mašny pucžnik psches tydžen a čžaj chže dowjesčž do Biblije a chže wješčž dužny po pucžu s Bibliju — a chže tež naš dowjesčž k nowemu herbskemu Bibliškemu pucžnikkej ša lēto 1935, kotrnž k hodam wuńdže. A pucž s Bibliju — a tohodla tež s modlitwu — hieč do pschichoda, k tomu chže donawabicž kōždeho našch njedželnik, šo by tež pschihotowany, došotowany byl, hdnž pschichod pschihndže, tōn pschichod, w kotrymž jenož wobštejish a woštanješch, hdnž šu dowuhotowany po šchescžijanski.

Wistowanje. Kni. Š. B., k. f: K: a wšchēm druhim wutrobny džak ša pschipōščlanki. Redaktor. — Sa 3. advent: T. w B. — Sa hōdy: M. w B.